

Felix med vänner:
Andens Fukt serien

4

Patrik längtar efter frid

Melissa M. Carlson

Kaboom!

Ett högt åskknall skakade det lilla rummet som Felix och hans kusin Patrik delade.

”Ahh!” skrek Patrik och vaknade med ett ryck av oväsendet.

”Huh?” mumlade Felix medan han gnuggade sig i ögonen och satte sig upp.

”Patrik? Vad händer? Vad är det som är fel?”

Patrik gnällde och klamrade sig fast vid täcket på sin säng.

”Snälla, få det att sluta”, stönade han och gömde sig under täcket precis när ännu ett åskknall ekade över natten.

Ett kort ljussken fyllde rummet innan allt återigen sjönk in i ett obehagligt mörker.

Felix stirrade på sin kusin och blinkade förvirrat.

”Jag kan inte få stormen att sluta”, mumlade han. ”Vad förväntar du dig att jag ska göra?”

Ett ljud från hallen fångade pojkarnas uppmärksamhet.

Hans – Felix pappa och Patriks farbror – kom tyst in i rummet med en bekymrad min.

”Pojkar? Är allt okej?” viskade han.

”Jag mår bra, pappa, men Patrik gör inte det”, suckade Felix.

Kaboom!

Ytterligare ett åskmuller dundrade över natthimlen och fick alla i rummet att hoppa till.

Patrik dök helt under täcket med ett skrik av rädsla.

”Snälla, inte mer!” bad han ömkligt.

Hans skyndade sig att trösta den livrädda pojken.

”Patrik, min son, kom ut från under täcket. Det är okej. Du är trygg nu.”

”Det låter inte tryggt”, sörjde Patrik.

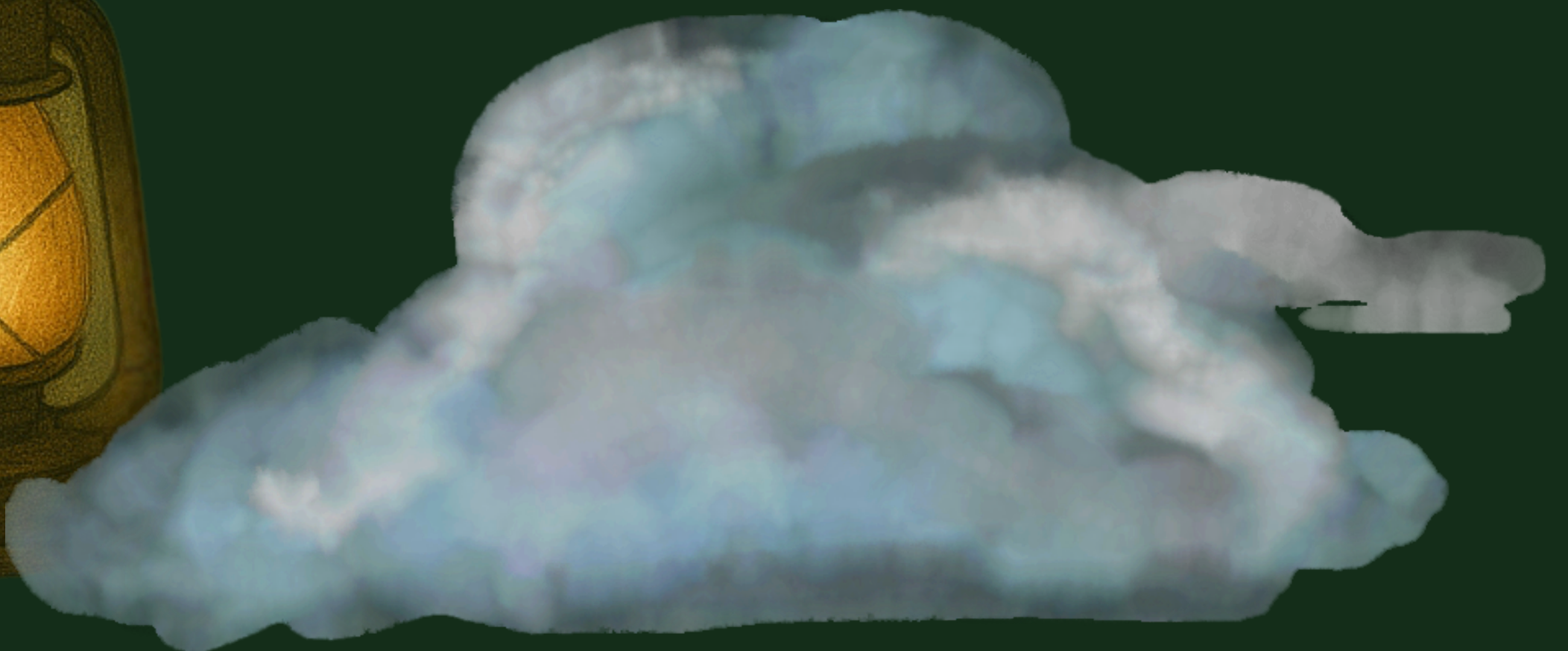
Åskan verkade svara den darrande pojken med ett rungande “Kaboom!”.

Patrik gnällde men tittade försiktigt fram under täcket och riktade blicken mot sin farbror.

”Ser du?” viskade han sorgset, med tårar som rann ner i hans morrhår.

Hans satte sig bredvid Patrik och klappade pojken mjukt på huvudet.

”Kom ut och sätt dig bredvid mig, lilla vän. Stormen kan låta skrämmande, men du är helt trygg hos mig.”

Patrik drog försiktigt bort täcket från huvudet, men fortsatte att gråta medan stormen rasade utanför i mörkret. Medan Hans gjorde sitt bästa för att lugna pojken, fick ett knarrande golvbräda alla att titta mot sovrumsdörren.

Hazel, Felix mamma och Patriks moster, kom in i rummet. Skuggorna från lyktan hon bar dansade över väggarna och taket och kastade ett kusligt sken i det annars mörka rummet.

”Är allt som det ska här inne?” frågade hon oroligt.

”Ja, mamma”, gäspade Felix, ”men Patrik är rädd för stormen.”

”Åh, jag förstår”, nickade Hazel förstående. ”Ska jag hämta lite varm mjölk åt dig, Patrik, älskling? Det kanske hjälper dig att somna om.”

”Kan jag också få, tack?”, frågade Felix, som plötsligt var vaken och intresserad.

”Jag också!”, gäspade en liten röst bakom Hazel.

Lilla Märta klamrade sig fast vid sin mammas nattkläder och kikade på de andra i rummet.

Felix suckade och himlade med ögonen.

”Märta, du kom precis in. Du vet inte ens vad vi pratar om.”

”Jag vill ändå ha det”, sa Märta och korsade armarna envist.

Hon var inte rädd för att gå i clinch med sin äldre bror, och hon ville verkligen inte missa något som alla andra var med om.

Hon tvekade ett ögonblick och frågade sedan: ”Vad ska vi få, mamma?”

Hazel log tålmodigt mot sin yngsta.

”Jag skulle bara hämta lite varm mjölk till Patrik, älskling. Han har svårt att somna i den här stormen.

”Det är okej, moster Hazel”, viskade Patrik med darrande röst. ”Jag behöver ingen mjölk.”

Lilla Märta rynkade pannan åt uttalandet och drog i sin mammas nattkläder. ”Kan jag få lite ändå, mamma? Snälla?”

”Visst, älskling”, suckade Hazel.

Kaboom!

”Ahh!” skrek Patrik och gömde huvudet i sin farbrors arm. Hans höll fast den skakande pojken vid sin sida. ”Lugn nu, min son. Du är i säkerhet”, viskade han lugnande. Han tittade upp på sin fru och nickade kort med hakan mot dörren.

Hazel log förstående och började driva sina barn ut i hallen.

”Kom, Märta. Du också, Felix. Låt er pappa prata lite med Patrik. Jag hämtar mjölk åt er båda.”

”Jippie!” jublade Märta med ett skratt. ”Det är som en fest mitt i natten!”

Felix skakade på huvudet i frustration.

”Det är ingen fest, Märta. Det är för att Patrik är rädd.”

”Rädd för vad?” frågade den lilla flickan och rynkade på näsan.

Kaboom!

”För det”, suckade Felix, trött på att behöva förklara allt för sin lillasyster.

”Åh. Åska?” Märta nickade och funderade på sin brors kommentarer.

Hazel skakade bara på huvudet med en liten suck.

”Kom nu, barn. Vi går.”

Barnen följde med henne till dörren.

”Tack, Hazel”, sa Hans medan han såg den lilla gruppen gå ut mot köket.

Märtas lilla röst verkade eka i hallen.

”Jag trodde att bara riktigt små barn var rädda för åska.”

”Åh, Märta”, suckade Hazel. ”Vi pratar om det senare. Gå nu, älskling. Gå till köket.”

Patrik suckade sorgset över Märtas kommentarer.

”Hon har rätt, farbror Hans”, mumlade han. ”Det är bara små barn som är rädda för åska.”

”Nej, Patrik, det stämmer inte”, sa Hans lugnande.

”Det finns massor av människor – även vuxna – som är rädda för åska.”

”Verkligen?” invände Patrik skeptiskt.

”Verkligen”, försäkrade Hans honom.

Kaboom!

Patrik duckade med huvudet och snyftade när åskan återigen gjorde sig påmind.

”Jag önskar bara att det skulle sluta”, gnällde han.

”Jag önskar att jag kunde få det att sluta för din skull, Patrik. Men jag är rädd att jag inte har den makten. Men vet du vad?”

”Vad då?”, viskade Patrik.

”Det här påminner mig om något som hände i Bibeln. Vill du höra det?”

Kaboom!

Patrik hoppade till, grep tag i sin farbrors hand och nickade långsamt.

”Ja, jag tror jag vill höra det.”

”Jesus hade tillbringat hela dagen vid havet och undervisat en stor folkmassa”, började Hans. ”Faktum är att folkmassan var så stor att Jesus var tvungen att undervisa från en båt medan alla människor stod på stranden och lyssnade.”

”Det låter som en hel del människor”, kommenterade Patrik med en sniffning och torkade sig om näsan.

Hans log och nickade.

”Jesus hade ofta stora folkmassor omkring sig. Människorna var nyfikna och ville höra vad han hade att säga, och många hoppades nog på att få se honom utföra ett mirakel.”

”Som att hela sjuka eller göra så att blinda kunde se?”

”Precis så”, bekräftade Hans med ett uppmuntrande leende.

”Nåväl”, fortsatte han, ”när kvällen kom var det dags att skicka hem folket.

Men Jesu lärjungar anade inte att dagens äventyr var långt ifrån slut.”

”Jag trodde aldrig att de skulle gå hem!” suckade Petrus trött medan han torkade svetten från pannan.

”Jesus måste vara så trött efter alla dagens aktiviteter. Jag är i alla fall det.”

”Folkmassorna gav honom verkligen ingen ro”, instämde Johannes. ”Hur de längtar efter att få vara nära honom! Och han ger så mycket av sig själv. Han behöver vila.”

Petrus sträckte på sig och började gå över däckets på deras fiskebåt, med Johannes trött i släptåg.

”Nåväl”, började Peter. ”Vi tar båten och korsar havet i natt. Jesus kan vila medan vi reser.”

”Okej då”, svarade Johannes med ett jakande nick. ”Vi gör oss redo att segla.”

Petrus vände sig mot de övriga lärjungarna och började ge order inför seglingen.

”Dra upp ankaret!”, ropade han.

”Lossa det där repet”, ropade Andreas medan han vände sig om för att knyta upp repet närmast sig själv.

Under de följande minuterna var det full aktivitet när alla nödvändiga förberedelser gjordes.

Till slut tittade Johannes sig omkring och frågade: ”Är allt klart?”

”Allt är klart”, svarade Jakob medan de andra nickade och instämde.

Petrus log mot den trötta men flitiga gruppen. ”Okej. Vi sätter kurs mot öppet vatten!”

”Vänta lite!” avbröt Patrik, medan farbror Hans gjorde en paus i berättelsen.

”Det låter inte alls som vår situation. Det är ingen storm.”

”Åh, vänta bara”, uppmuntrade Hans med ett litet leende.

”Det finns mer i berättelsen. Ni förstår, skeppet seglade ut på öppet hav. Först verkade allt vara lugnt. Men sedan – precis som ikväll – förändrades allt.”

Kaboom!

Åskan dundrade och blixten splittrade den mörka himlen. Vågorna slog mot sidorna av den gungande fiskebåten.

”Varifrån kom den här stormen?” ropade Petrus över stormens vrål.

”Jag vet inte”, svarade Andreas andfådd. ”Men det här... det här är illa.”

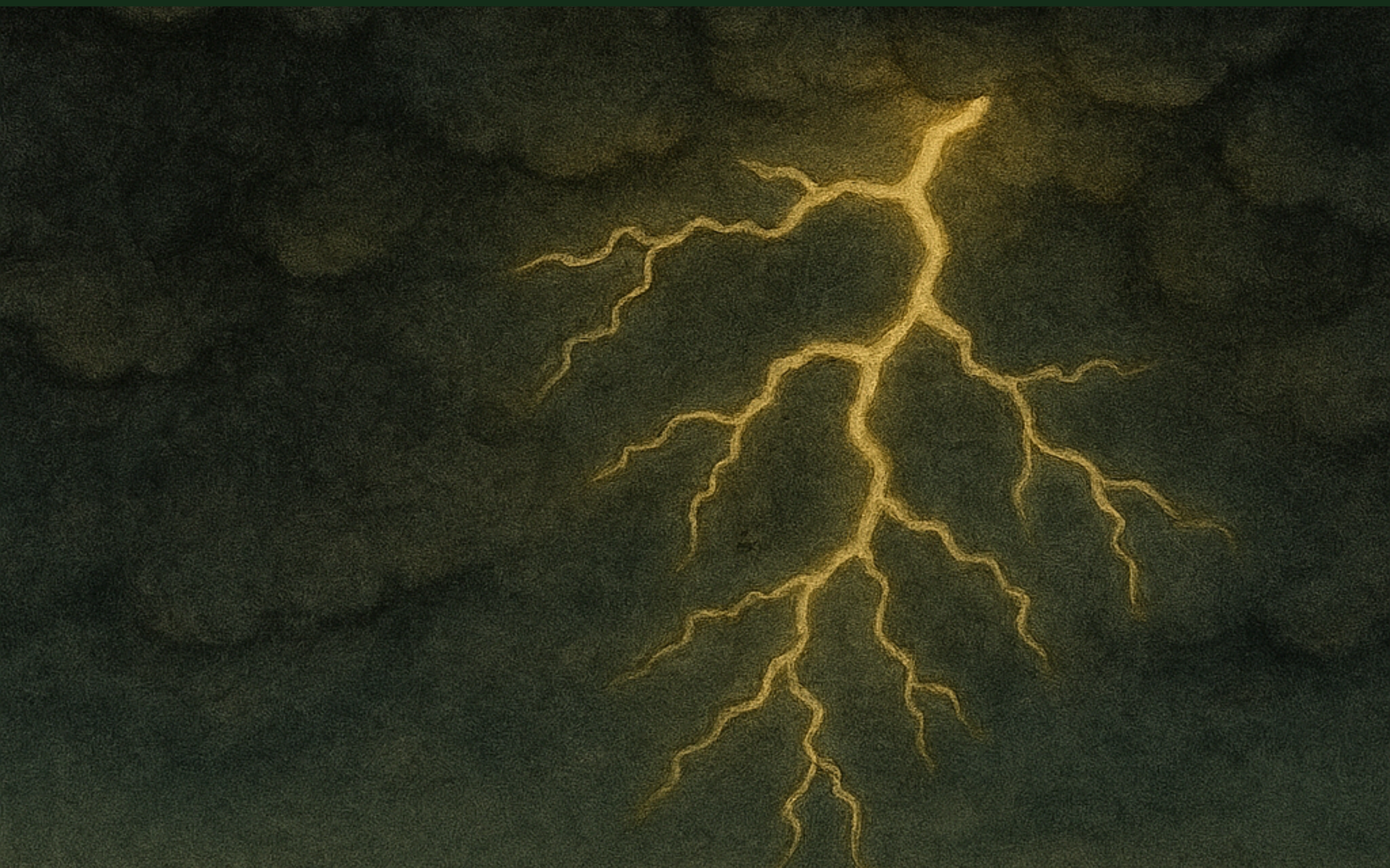
Petrus strök bort det regnvåta håret från ansiktet och ansträngde sig för att se genom de böljande vågorna och mörkret framför sig. ”Kan vi vända mot kusten?”

Jakob steg fram och försökte hålla balansen medan båten gungade och knakade under honom.

”Vindarna är starka. Vi kämpar för att hålla kursen.”

Petrus svalde hårt när en växande känsla av undergång byggdes upp i magen.

”Vi kommer att dö. Den här båten kommer inte att klara en sådan storm.”

”Wow! De måste ha varit så rädda”, suckade Patrik.

”Jag vet att jag skulle ha varit det”, instämde Hans. ”De var ute på havet, i nattens mörker, omgivna av böljande vågor och kastades omkring av stormiga vindar. De måste ha känt sig rädda och ensamma där ute på havet.

”Ja. Som om ingen någonsin skulle kunna hitta dem eller rädda dem”, viskade Patrik sorgset. ”Som om de var helt ensamma.” En tår rullade nerför Patriks kind och han torkade snabbt bort den med tassens. Hans lade en stödjande arm om sin brorson och höll honom nära.

”Patrik? Är du okej?”, frågade han försiktigt.

”Jag tänkte just på något som hände för länge sedan, när jag var ute och handlade med mamma och pappa. Jag såg en riktigt cool leksak och gick fram för att titta på den, men när jag tittade upp var mamma och pappa inte där. Jag blev så rädd. Jag ville bara att de skulle vara där. Med mig.

”Hmm”, mumlade Hans. ”Det var säkert ganska läskigt, både för dig och dina föräldrar. Hur löste sig det?”

”Jo, jag bad den snälla musen i kassan om hjälp, och de ropade på min mamma och pappa i högtalarna. De kom direkt. Oj, vad glad jag blev att se dem.” Patrik log svagt åt minnet.

Hans log. ”Och de var säkert också glada att hitta dig igen.”

”Ja. De hade inte sett mig när jag gick iväg för att titta på leksaken, och de hade fortsatt att gå. När de såg att jag var borta blev de också rädda. Mamma sa det.”

”Där ser du”, sa Hans. ”Även vuxna blir rädda ibland.

Och jag vet hur skrämmande det kan vara att plötsligt känna sig helt ensam.”

Hans gjorde en paus. ”Men vet du vad?

”Vad?” frågade Patrik med en sniffning.

”Du är aldrig, aldrig riktigt ensam. Som Guds barn kan du vara säker på att Han alltid är med dig – alltid. Och Han kan ge ditt hjärta frid, även när stormen rasar omkring dig.”

Patrik suckade. ”Det är svårare att komma ihåg det när åskan är så högljudd.”

”Det är svårt för vuxna att komma ihåg det ibland också. Till och med Jesu egna lärjungar glömde för ett ögonblick vem som fanns med dem på det stormiga skeppet.”

”Har någon sett Jesus?” ropade Johannes över vågornas brus.

Petrus torkade regnet från ansiktet med baksidan av handen och vände sig mot Johannes. ”Han gick ner för att sova innan stormen. Men han kan väl inte sova genom denna storm!”

”Nåväl, låt oss gå och leta efter honom. Han vet vad vi ska göra”, svarade Johannes, och männen skyndade sig över det hala däck. Så fort Petrus fötter nådde den första trappan ner i skeppets inre började han ropa: ”Jesus! Mästare! Vakna!”

”Hur kan han sova i den här stormen?”, undrade Andreas förvånat när de hittade Jesus på en brits under däck. ”Snälla, vakna”, ropade han ännu en gång, med rösten darrande av rädsla medan skeppet fortsatte att gunga och kränga i vågorna.

När Jesus rörde på sig ropade Johannes:

”Mästare, bryr du dig inte om att vi är på väg att dö?”

Jesus såg på de oroliga männen framför sig. Han kunde se rädslan och osäkerheten i deras ansikten. Han kunde höra darrningen i deras röster. Han kände desperationen i deras hjärtan.

Ändå reste han sig lugnt från sin koj och talade vänligt till männen: ”Varför är ni rädda för stormen? Var är er tro?”

När männen hängde med huvudet i sorg viskade Petrus: ”Snälla, hjälp oss.”

Jesus gick ut i stormens tumult och sa bara några enkla ord:

”Tyst! Var stilla!”

I det ögonblicket försvann stormen. Vågorna blev omedelbart lugna. Regnet upphörde. Molnen försvann. Allt var fridfullt.

Petrus gick ut på däck i fullständig förvåning.

”Havet är helt stilla”, utbrast han förundrat. ”Stormen är borta.”

”Det slutade, precis så där”, utbrast Johannes. ”På Jesu ord upphörde stormen.”

Andreas skakade på huvudet i förundran och vördnad över det han just hade bevittnat.

”Vem är denne man”, funderade han, ”som till och med vinden och havet lyder?”

”Wow. Det är fantastiskt”, utbrast Patrik med stora ögon när han hörde beskrivningen av händelserna.

Men ytterligare ett åskknall väckte honom ur hans dagdröm.

Han drog snabbt efter andan och suckade, med huvudet hängande.

”Jag önskar att Jesus kunde lugna den här stormen också”, mumlade han.

Hans log förstående och drog försiktigt sin brorson i en varm och tröstande kram.

”Gud väljer ibland att lugna stormarna. Men andra gånger väljer han att lugna våra hjärtan mitt i stormen”, uppmuntrade Hans Patrik.

”Vi behöver inte vara rädda. Vi måste ha tro och lita på Guds plan i allt.

Han kan hantera stormarna. Och han kan hjälpa oss genom dem.

Precis som Jesus sa ”Tyst. Var stilla” till vågorna och vindarna, viskar han ”Var stilla, var tyst” till våra hjärtan genom sitt ord.

Han vill att vi ska vila i hans frid.”

”Jag vill lita på Gud”, förklarade Patrik. ”Jag vill ha den friden djupt inom mig. Men ibland är det så svårt att komma ihåg det. Särskilt mitt i stormen när allt är så högljutt.”

”Jag vet att det är så”, instämde Hans. ”Men jag har upptäckt att kunskap om Bibeln kan hjälpa en att komma ihåg viktiga sanningar och uppmuntran just i dessa svåra stunder.

Kanske kan vi lära oss en bibelvers tillsammans just nu, som kan hjälpa dig att lugna ditt hjärta.”

”Okej. Det låter bra”, nickade Patrik med en gnista av hopp i hjärtat. ”Kan vi skriva ner den också? Så att jag kan hålla den i handen och titta på den när jag känner mig extra rädd?”

”Absolut”, log Hans. ”Det tycker jag är en jättebra idé. Och jag vet precis vilken vers som passar för ikväll.”

”Verkligen? Vad är det för en?” frågade Patrik.

”Psaltaren 56:4 ’När fruktan kommer över mig förtröstar jag på dig’”, citerade Hans.

Patrik log åt den tröstande påminnelsen. ”Den gillar jag! Kan du säga den igen?”

KABOOM!

Ett högt åskknall fick Patrik att hoppa till, och han kröp närmare sin farbror. Han log generat med ett snett leende. ”Jag tror att jag verkligen behöver det just nu.”

Hans skrattade och klappade Patrik på huvudet innan han gick tvärs över rummet för att hämta Bibeln som låg på pojkarnas skrivbord.

”Vi kan titta på den tillsammans”, sa han medan han bläddrade fram till Psalm 56:4.

”’När fruktan kommer över mig förtröstar jag på dig.’ Kan du försöka säga det med mig?”

Patrik nickade, och tillsammans läste de versen om och om igen.

Stormen hade ännu inte upphört. Åskan mullrade fortfarande.

Men i dessa stunder upptäckte Patrik att Gud verkligen kan ge frid även mitt i de hårdaste stormarna. Han visste att Gud var med honom, och han var redo att lita på honom även i stormen.

När fruktan kommer över mig förtröstar jag på dig.
Psaltaren 56:4

